

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

Τεύχος 1736

Δημήτρης Τσατσούλης

Η παράσταση είναι σκηνοθετημένη με μια απόλυτα συνεπή στόχευση, μια ευφυή, θα έλεγα, εγγραφή της στον σκηνικό χώρο, μια δασκαλία. Μια παράσταση κυριολεκτικά «γραμμένη» πάνω στη σκηνή, με τα επαναληπτικά μοτίβα της να αποτελούν έξυπνες παραλλαγές του ίδιου. Σκηνικά του Κωστή Δάβαρη και κοστούμια από την Κλειώ Γιόκαρη, που συμβάδιζαν με την υποβόσκουσα ειρωνεία η οποία διέτρεχε την παράσταση, ενδιαφέρουσα μουσική επιλογή από τη σκηνοθέτιδα και την Ελευθερία Εμμανουήλ και υπέροχες χορογραφίες της Ρούλας Κουτρομπέλη, της γνωστής συνεργάτιδας του Χοροθέατρου Οκτάνα. Η παράσταση αυτή όμως δε θα λειτουργούσε χωρίς άξιους ηθοποιούς. Στο ρόλο του Πατέρα ο Γιώργος Κατσιγιάννης, στο ρόλο του Αγοριού και του Ψυχιάτρου ο Γιάννης Υφαντής, στο ρόλο της Μητέρας, με την εντυπωσιακή εμφάνισή της και σε βίντεο ως διαρκώς επανερχόμενη φαντασία του Γιού, η Δέσποινα Νικητίδου, όλοι τους ικανοποιητικοί, με δυνατότητες ακόμα μεγαλύτερης ένταξης στο ζητούμενο της παράστασης.

Όμως, η Όλγα Ποζέλη, κρατώντας τους ρόλους των τριών διαφορετικών γυναικών στη ζωή του Γιού αλλά και του Κοριτσιού, είναι εντυπωσιακή στις μεταμορφώσεις της, εμφανισιακά αλλά πρωτίστως υποκριτικά. Είναι μια ηθοποιός που αποκτά ένα μέγεθος στη σκηνή και μια πλαστικότητα που σε ξαφνιάζει, αν τη δεις μετά στην πραγματική ζωή. Αυθεντική στόφα ηθοποιού. Εκείνος, ωστόσο, που στήριξε κυριολεκτικά τα ζητούμενα της παράστασης και αποτέλεσε ευχάριστη έκπληξη είναι ο νέος ηθοποιός Χάρης Μπόσινας στο ρόλο του γιού. Ίδανική επιλογή και άψογο εργαλείο υλοποίησης των διδασκαλιών που δέχτηκε. Θαυμάσια φωνή και καταπληκτική κίνηση, που οφείλεται και στην ιδιότητά του τού χορευτή, δημιουργούν ένα σύνολο που δεν θα πρέπει να περάσει απαρατήρητο, μια και ο συνδυασμός αυτός δεν συναντάται εύκολα στο ελληνικό θέατρο. Ωραία σκηνική παρουσία, ευλυγισία, ακρίβεια κινήσεων, εκφραστικότητα και υποκριτική δύναμη. [...]